

antages at gælde ved alle strafprocessuelle tvangsindgreb, også lovfæstes over for dataaf-læsning. Og det spørgsmål, som man så har skullet tage stilling til, har været om indgreb over for medarbejdere ved medierne. Skulle der i det tilfælde, hvor det skulle være et indgreb, være et hensyn til informations- og ytringsfriheden? Der synes jeg, det er væsentligt at få understreget her, at afgørelsen af, om dataaf-læsning udgør et uforholdsmæssigt indgreb, er et spørgsmål, som vil blive afgjort af domstolene.

Jeg vil også godt understrege over for fru Anne Baastrup, at vi derfor heller ikke har fundet grundlag for i den foreslåede bestemmelse i § 791 b om dataaf-læsning eller i reglerne om indgreb i meddeleleshemmeligheden at indsætte en henvisning til reglerne i retsplejelovens § 172 om vidnefritagelse af hensyn til mediernes kildebeskyttelse. Det er i den forbindelse afgørende, at der ikke ved dataaf-læsning eller telefonaflytning som ved indgreb i form af ransagning, hvor politiet fysisk kan komme til stede, er mulighed for at frasortere meddelelser eller lignende, som indeholder oplysninger om forhold, som de pågældende efter § 172 er fritaget for at afgive forklaring om som vidne i retten. Med andre ord: Hvis man går ind og ser på en journalists computer, kan man jo ikke på forhånd vide, hvor meget der er journalistisk materiale, som ikke må komme til andres kendskab, og hvor meget der skal være fuldt ud offentligt tilgængeligt, og som er omfattet af de fuldstændig almindelige regler. Derfor har det efter vores opfattelse også været rigtig selvfølgelig at lægge vægt på hensynet til informations- og ytringsfriheden, men i sidste ende er det domstolene, der må afgøre spørgsmålet.

Noget helt andet er, og det er også meget klart understreget i høringssvaret, at efter vores opfattelse må det anses for udelukket at etablere en dataaf-læsning, en telefonaflytning eller et andet indgreb i meddeleleshemmeligheden over for en journalist med det sigte at skaffe oplysning om forhold, som den pågældende efter bestemmelserne i retsplejelovens § 172 er fritaget for at afgive vidneforklaring om.

Så jeg føler faktisk, at vi har lavet den af-grænsning, der var nødvendig, men jeg er glad for, at fru Anne Baastrup rejser spørgsmålet, for jeg har også set i dag i et Ritzautelegram, at spørgsmålet er kommet op endnu en gang i forhold til dele af medierne.

Så spurgte fru Anne Baastrup til, hvordan situationen var i de øvrige skandinaviske lande,

Norge og Sverige, og efter mine oplysninger har man i Sverige vedtaget denne her del af terrorbekæmpelsen ved hjælp af et beslutningsforslag, så det kører faktisk gennem den svenske Riksdag i denne samling, hvorimod Norge har valgt den samme model som Danmark, nemlig at fremsætte et lovforslag. Så det er altså ikke sådan, at vi er fuldstændig alene ude i førerfeltet med hensyn til at få gennemført de her bestemmelser. Også vores skandinaviske kolleger er nået ganske langt.

Til fru Sandy Brinck vil jeg sige tak for de pæne ord. Og så vil jeg også meget klart tilkendegive, ikke mindst efter de mange tekniske drøftelser, vi har haft, at jeg naturligvis vil holde mig strikt til – det fremgår også af betænkningen – forud for udstedelsen af en bekendtgørelse om det nærmere omfang af logningspligten at orientere Folketingets Retsudvalg, og jeg vil også give udvalget mulighed for at drøfte et udkast til bekendtgørelse, så Retsudvalget er med i hele forløbet.

Kl. 22.05

Endelig vil jeg sige til fru Line Barfod, som var inde på mange begrundelser for, hvorfor Enhedslisten ikke kan støtte lovforslaget, at den definition, som fru Line Barfod nu trods alt kommer med, altså et forsøg på at komme med et alternativ til terrorismeparagraffen, kan vi ikke støtte, og det fremgår også meget klart af besvarelsen af spørgsmål nr. 155, hvorfor vi ikke finder, at brug af begrebet krigsforbrydelser vil være rigtig i forhold til den opgave, vi står over for.

Og det, jeg kort vil sige om det, er, at ordet krigsforbrydelser jo bliver anvendt om forbrydelser, der begås under væbnede konflikter, og som er reguleret i den humanitære folkeret, særlig de fire Genèvekonventioner fra 1949 og til-lægsprotokollerne af 1977, hvorimod EU's rammeafgørelser om bekæmpelse af terrorisme udtrykkeligt ikke tager sigte på at regulere sådanne handlinger, hvilket følger direkte af præambelen, punkt 11, hvor følgende er anført:

»Denne rammeafgørelse fastsætter ikke regler for de aktiviteter, væbnede styrker udfører under væbnede konflikter som defineret i humanitær folkeret, og som er omfattet af denne ret, eller for de aktiviteter, en medlemsstats væbnede styrker udfører som led i deres officielle funktioner, for så vidt disse aktiviteter omfatter andre internationale retsregler.«

Derudover vil jeg også tilføje, at en både direkte og indirekte anvendelse af krigsforbrydel-